

FESTA MAJOR DE BLANCS I BLAUS

DEL 24 D'AGOST
A L'1 DE SETEMBRE

GRANOLLERS
2024

blancsiblaus.cat

Cambia lo superficial

Cambia también lo profundo

Cambia el modo de pensar

Cambia todo en este mundo

Todo cambia - Mercedes Sosa

Si us vau enganxar a la trama de la meva ressaca de *pis de dios*, informar-vos que malgrat enviar el tercer relat dues hores tard, vaig arribar viva al dinar d'Imbècils. Viva, però tensa, no us enganyaré, perquè la cara que feia qualsevol a qui li expliqués que avui dinava amb ells em va posar en estat d'alerta. Quan em penso que ja estic curada d'espants, sempre apareixen uns nous grillats, en aquesta vostra festa major. Mentre ens clavem uns canelons espectaculars que fan molt Nadal, els imbècils blancs es van escalfant i després de les postres, la sala de la Fonda de España és una trinxera. No revelaré tots els seus secrets perquè espero que els deixin tornar a entrar a l'Europa, però heu de saber que personalment vaig sortir d'allà amb unes arracades noves i gairebé un dit menys.

Vaig voler enviar-li un vídeo a en Joel Díaz, primer relator en assistir a aquest dinar, perquè em diuen que l'any passat se'n va anar a fer la migdiada i no va arribar a aquest moment de deliri imbècil. El meu predecessor i company de redacció m'adverteix: "Has de posar límits, Laura, o et xuclen tot el que tens". De cop, l'Adri es treu de la màniga que "és tradició" que la relatora faci un discurs al dinar d'imbècils, que jo mateixa l'he d'inaugurar, i és llavors que m'adono que ja vaig tard per frenar. Hi ha poques coses més poderoses per generar vincle que encetar una tradició, i sospito que, conscient o inconscientment, ja he estat la primera relatora a fer moltes coses. Disculpes per avançar als pròxims relators per haver creat tots els precedents que a continuació es relaten, tinc la metxa molt curta i aquesta gent, el foc sempre encès.

I és que crec que estic pillant el secret de l'èxit de la festa major autogestionada més gran de Catalunya. La cosa va més o menys així: algun sonat decideix muntar un bolo que funciona, l'any següent hi torna, i al tercer ja et diuen que "això s'ha fet tota la vida". Al meu cau ja es deia que "dos cops és costum, tres és tradició" però mai ningú ha abusat tant d'aquest refrany com els granollerins. Això és el que us fa forts: per molt que les juntes es renovin, els regidors i els tècnics variïn, els veïns s'amarguin i els actes es reubiquin o desapareguin, teniu una capacitat creativa tan enorme que us inventareu una moguda nova i la tornareu a convertir en història de la festa. I això ho podeu fer perquè sou molts, esteu organitzats i trepitgeu convençuts. Com canta Adala picant l'ullet a Mercedes Sosa, "voler-ho segur és voler-ho incert, ja saps, no es pot guanyar, si la por no es perd", i els Blancs i els Blaus i les entitats culturals de Granollers teniu poquíssima por i moltes ganes de guanyar.

En aquesta vila és mal·leable fins i tot el bestiar festiu, que en molts llocs és patrimoni local intocable i inampliable. Des del balcó de l'Ajuntament, després de la recepció de les autoritats, em van explicant com s'han creat i com han anat mutant tots els bitxos i els balls de la cercavila, i malgrat que contenen l'essència del folklore més antic de Catalunya, són resultat d'aquesta fórmula màgica de la inventiva que els granollerins porteu a la sang. Poc abans, mentre esperàvem que la cercavila arribés a la Porxada, el Pep Callau m'ha fet dir alguna cosa a tota la plaça i només m'ha sortit dir-vos que sou molt afortunats i que això no passa en cap altre

indret del món. De cop, plantar-me davant vostre em fa un respecte de l'hòstia i no sé ni com he pronunciat les frases, sort que aquí encara no sé què ho hauria de tornar a fer unes quantes hores després, exactament al mateix lloc. Spoiler.

Es va acostant el moment del pregó i els Xics em posen al davant un altre factor clau de la vostra identitat i la vostra potència: la resiliència. Sé que ha estat una setmana complicada als seus assajos, i quan veig que els hi cau el pilar caminat a pocs metres d'arribar a l'Ajuntament, se'm trenca el cor. Però la plaça aplaudeix i anima, i de seguida l'estan tornant a carregar i la canalla acaba tossuda pujant pel balcó. No és el què, és el com, i les vostres maneres us fan imparables.

Passat el Giravoltes i l'emotiu homenatge a l'Alfons Senyé, figura estimada per la vila que us ha deixat recentment, comença el pregó i segueix bategant la Porxada. Per sorpresa de ningú, la xiulada a l'alcaldeessa se sent des de Mart, així que sense allargar el tràngol, dona pas als pregoners escollits pels Blancs, l'última colla guanyadora, que tot just avui han revelat la seva identitat. Els del Pony Pisador són tan enginyosos com sempre en el seu text, i també aprofiten per sumar-se a la lluita dels granollerins contra tot el que amenaça la festa. Els pregoners més frikis del món per la festa més friki del món, tot encaixa. Ho celebrem al primer sopar tradicional de pregoners i relatora, que seguint la norma granollerina, a partir d'ara s'haurà de fer cada any, apunteu.

I a aquesta hora tot comença a escalar salvatgement, com la nit passada: ens enganxem una estona al bolo blanc dels orujos, traiem el cap pel rècord QuinnEss? de les Guapes, tan icòniques com m'havien explicat, i no sé com, torno a estar envoltada d'imbècils dins la barra de l'avinguda del Parc, que avui comparteixen Blancs i Blaus. Comprovo un cop més que els imbècils són l'autèntic pegamento entre les dues colles i encara que estiguin jugant a rebotar-se els decorats els uns als altres, s'estimen amb bogeria. No sé si seré blanca o blava, però després d'haver-los conegut i fins i tot d'haver estat servint amb ells dins la barra, el que tinc clar és que soc ben imbècil.

Una mica imbècil sí que s'ha de ser per acabar, al cap de poca estona, desfilant pels carrers de Granollers amb centenars de persones alcoholitzades intentant fer silenci. El més gros dels granollerins és que tot el que teniu de punkisho teniu també d'elegants, i malgrat els mil motius que teniu per fer vostres els carrers aquestes nits, encara sou tant cuquis de provar de fer el pregó dels borratxos sense molestar els veïns. El gest us honora, però l'esclat final d'eufòria és previsible i fins a cert punt, trobo que necessari. Entro a la Porxada fent d'enganxeta al pilar caminat dels Xics i, després de veure com la cosa es va animant amb cada lluïment borratxo, us agraeixo un cop més tota aquesta experiència surrealista al pregó final de la mà de l'alcaldeessa alternativa, gens xiulada i molt aplaudida. S'ha de fer soroll per molar tant.

Per ser la nit d'anar a dormir aviat, ja són les cinc i encara em passejo per aquesta vostra vila. He promès als imbècils que acabaria el dia al furgobotellón i, com heu anat veient, soc una tia de paraula. Serveixo els últims gintònics de la nit i mentre discuteixen un cop més si blavejo massa o si al final han aconseguit que blanquegi, penso que el meu color pot anar canviant amb el pas dels dies, "però no canvia mi amor, por más lejos que me encuentre, ni el recuerdo ni el dolor, de mi pueblo y de mi gente", que diria la nostra Mercedes. Ja no hi ha volta enrere. Granollerins, us feu estimar!

Granollers, 30 d'agost de 2024

Laura Grau, relatora de la Festa Major de Blancs i Blaus de Granollers 2024

La Laura Grau, és comunicadora i creadora de contingut. Va començar fent vídeos al seu perfil d'Instagram i va acabar treballant a la ràdio, primer al 'Matina, Codina!' de RAC105 i després al 'Que no surti d'aquí' de Catalunya Ràdio. Ha col·laborat en altres mitjans com RAC1 o TV3 i té un pòdcast amb la seva mare, 'Grau x Grau'.

La Laura escriurà el relat de la festa els dies 24, 27, 29 i 30 d'agost i 2 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat